τὸ ἄλογο ποὺ τὴ βαστοῦσε στὴ ράχι του, ζήλευα τὸν ἀέρα ποὺ τῆς χάϊδευε τὸ πρόσωπο, ζήλευα τὰ φύλλα ποὺ φιλοῦσανε τ' αὐτιά της ὅταν ἔτρεχε, ζήλευα τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου ποὺ ἔπεφταν στὸ μέτωπό της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά, ζήλευα τὴ σέλλα ποὺ τῆς ἔσφιγγε τὸν μηρό....

Καὶ ὅμως αὐτὰ ποὺ ζήλευα ἐγώ, αὐτὰ ἦσαν ποὺ τὴν ἔκαναν εὐτυχισμένη, ποὺ τὴν ἐξερέθιζαν, ποὺ τὴν ἱκανοποιοῦσαν καὶ ποὺ τὴν ἐξαντλοῦσαν....

Στὸ τέλος ἀποφάσισα νὰ ἐκδικηθῶ. Ἔγινα λοιπὸν μὲ μᾶς ἥσυχος καὶ περιποιητικώτατος. Τῆς ἔδινα τὸ χέρι μου καὶ τὴ βοηθοῦσα κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἄλογό της.

Τὸ κακομαθημένο ζῶο, ὅταν μ' ἔβλεπε νὰ περιποιοῦμαι τὴν κυρία του, ἔκανε νὰ ὁρμήση καταπάνω μου. Ἀλλ' αὐτὴ τὸ ἐμπόδιζε, χαϊδεύοντάς του τὸν κυρτωμένο λαιμὸ καὶ φιλῶντας τὰ τρεμάμενα ρουθούνια του, χωρὶς νὰ σκουτίση ἔπειτα τὰ χείλη της.

Ὅλα αὐτὰ ἐγὼ τὰ ἔβλεπα καὶ τὰ διατηροῦσα μέσ' στὴ μνήμη μου, περιμένοντας τὴν κατάλληλη μέρα καὶ ὥρα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐκδικησί μου.

Κάθε πρωῒ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, πάντα τὸ ἴδιο, μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ δάσος ἀπὸ σημύδες, δίπλα σ' ἕνα ἄλλο δάσος μεγαλείτερο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν βγῆκα κ' ἐγώ, προτοῦ νὰ ξημερώση, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα σκοινὶ κ' ἔχοντας κρυμμένα κάτω ἀπ' τὸ σάκκο μου δυὸ πιστόλια, σὰν νὰ πήγαινα σὲ καημὰ μονομαχία.

Ἔτρεξα τότε πρὸς τὸν ἀγαπημένο της δρόμο, ἔδεσα τὸ σκοινὶ τεντωμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ δέντρα κ' ἔπειτα πῆγα καὶ κρύφτηκα μέσα στὰ χορτάρια.

Κόλλησα τ' αὐτί μου στὴ γῆ καὶ ἄκουσα τὸν μακρινὸ της καλπασμό. Ἔπειτα τὴ διέκρινα μακρυά, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα ποὺ τὴν σκέπαζαν σὰν θόλος. Ἔτρεχε, ἔτρεχε μ' ὅλη τὴ δύναμί της...

Ὤ, ναί, δὲν μποροῦσα νὰ γελιέμαι. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχα ὑποψιαστεῖ, ἦταν ἀλήθεια. Ἐρχόταν καὶ φαινόταν τρελλὴ ἀπὸ τὴν εὐθυμία, τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβεῖ στὸ κεφάλι της, στὸ βλέμμα της καθρεφτιζόταν ὅλη ἡ παραφορὰ τῆς ψυχῆς της, ὅλο τὸ κρυμμένο της πάθος, ὅλος ὁ ἀνήθικος ἔρως της...

Τὸ ζῶο, καθὼς ἔτρεχε, ἔπεσε ἐπάνω στὴν παγίδα μου, μπερδεύτηκε, κυλίστηκε καταγῆς καὶ χτυπήθηκε στὰ γερά. Αὐτὴ τὴ δέχτηκα στὰ χέρια μου καὶ τὴν κράτησα μὲ δύναμι, γιατὶ εἶμαι ἀρκετὰ ρωμαλέος.

Ἔπειτα, ἀφοῦ τὴν ἔβαλα κάτω, πλησίασα ἐκεῖνο, τὸ ζῶο, τὸν ἀντίζηλό μου ποὺ μᾶς κύτταζε μὲ τὰ μάτια σχεδὸν πεταγμένα ἀπ' τὶς κόχες τους. Κι' ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ διχάση, τοῦ ἔχωσα τῶνα πιστόλι μέσ' στ' αὐτί του καὶ τὸ σκότωσα....

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ σωριάστηκα κάτω κι' ἐγὼ ἀπὸ δυὸ δυνατὲς καμουτσιὲς ποὺ ἔφαγα κατάμουτρα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ μαστίγιό της. Ἀνασηκώθηκα τότε μὲ λύσσα, ἔβγαλα τὸ δεύτερο πιστόλι μου καὶ τ' ἄδειασα στὴν κοιλιά της...

Πέστε μου τώρα, ἂν ἤστερ' ἀπ' αὐτά, μπορεῖ νὰμαι τρελλός ;....

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ὁ ζωγράφος κ. Καλμοῦχος
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη)

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσαν τρία ἀδέρφια κι' ἐπειδὴ ἦσαν φτωχά, ξεκίνησαν νὰ βροῦν τὴν τύχη τους.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν, ἀπάντησαν ἕνα φτωχὸ γέρο καὶ ἀπὸ εὐσπλαχνία τὸν πῆραν μαζὶ στὴν συντροφιά τους.

Πιὸ πέρα πάλι ἀντάμωσαν ἕνα κοπάδι καλιακοῦδες κι' ὁ μεγαλείτερος ἀπ' τ' ἀδέρφια εἶπε στοὺς ἄλλους :

— "Αν αὐτὲς ἡ καλιακοῦδες γινόντουσαν πρόβατα, θἄδινα γάλα σ' ὅλους τοὺς στρατολάτες ποὺ περνοῦν.

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει ἀκόμα τὰ λόγια του κ' ἀμέσως, μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ἡ καλιακοῦδες μεταμορφώθηκαν κ' ἔγιναν πρόβατα.

Παραπέρα βρῆκαν ἕνα σωρὸ πέτρες κι' εἶπε τὸ δεύτερο ἀπ' τ' ἀδέρφια :

— "Αν αὐτὲς ἡ πέτρες γινόντουσαν γκαμῆλες, θἄβαζα ὅλους τοὺς κουρασμένους στρατολάτες νὰ τὶς καβαλλικεύουν.

Ἀμέσως πάλι, μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ἡ πέτρες μεταμορφώθηκαν κ' ἔγιναν γκαμῆλες.

Ἀφοῦ προχώρησαν κάμποσο, ἔξαφνα σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μικρότερο ἀπ' τ' ἀδέρφια, εἶπε στὸ γέρο :

— Θέλω νὰ βρῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ νἄχη τὴν ἴδια γνώμη μὲ μένα.

Μόλις ἀποτελείωσε τὸ λόγο του, βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι ποὺ κατοικοῦσε μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα.

Μπῆκαν μέσα κι' ὁ γέρος εἶπε στοὺς νοικοκυραίους πὼς θέλει τὴν κόρη τους γιὰ τὸ παιδί.

Τότε οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀποκρίθηκαν :

— "Αν μπορέσης νὰ κάνης νὰ χιονίση, δεχόμαστε νὰ γίνουμε συμπεθέροι.

Ἀμέσως, μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ἂν κ' ἦταν καλοκαῖρι, ὁ οὐρανὸς συννέφιασε κι' ἄρχισε νὰ χιονίζη.

Ὅλοι τότε στάθηκαν ξαφνιασμένοι, μπρὸς στὸ θαῦμα αὐτὸ κι' ἔτσι τὸ μικρότερο ἀπ' τ' ἀδέρφια πῆρε τὴν κόρη τοῦ σπιτιοῦ γυναῖκα του.

Ὁ γέρος, ὕστερ' ἀπ' αὐτό, γίνηκε ἄφαντος καὶ τὰ τρία ἀδέρφια ζοῦσαν εὐτυχισμένα, καθένα μὲ τὴ δουλειά του.

Ὕστερ' ἀπὸ κανένα—δυὸ χρόνια, ὁ γέρος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, θέλησε νὰ δοκιμάση τ' ἀδέρφια.

Πῆγε λοιπὸν πρῶτα—πρῶτα στὸ μεγαλείτερο καὶ τοῦ ζητησε γάλα, ἀλλὰ ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε σκληρά :

— Σὰν δώσω τὸ γάλα μου σ' ἐσένα, τί θὰ φᾶν τὰ παιδιά μου ;

Τότε θύμωσε κι' ὁ γέρος καὶ τοῦ εἶπε :

— "Ε, παιδί μου, καλιακοῦδες ἦσαν πρὶν τὰ πρόβατά σου, καλιακοῦδες πάλι νὰ γίνουν !

Δὲν πρόφασε νὰ τελειώση τὸ λόγο του, καὶ τὰ πρόβατα μεταμορφώθηκαν σὲ καλιακοῦδες κ' ἔτσι ὁ τσοπάνης ἔμεινε μὲ τὴν ἀγκλίτσα στὸ χέρι του.

Κατόπιν ὁ γέρος παρουσιάστηκε στὸ δεύτερο ἀδερφό, κουρασμένος, μὲ μιὰ μαγκοῦρα στὸ χέρι, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βάλη σὲ μιὰ γκαμῆλα, γιατὶ δὲν τὸν βαστοῦσαν τὰ πόδια του.

— "Ε, γέρο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ἂν βάλω τὸν ἕναν καὶ τὸν ἄλλον καβάλλα χάρισμα, πῶς θὰ βγάλω τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μου ;

— "Ε, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ γέρος θυμωμένος, πέτρες ἦσαν πρῶτα ἡ γκαμῆλες σου, πέτρες νὰ γίνουν πάλι !

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Ἔπειτα πῆγε στὸν τρίτο ἀδερφό, τὸν μικρότερο, καὶ βρῆκε σπὸ σπίτι τὴ γυναίκα του.

Αὐτὴ τὸν ὑποδέχτηκε πρόθυμα καὶ τοῦδωσε νὰ πιῆ τσίπουρο καὶ καφέ. Ὕστερα γύρισε κι' ὁ ἄντρας της ἀ.ν' τὸ γωράφι καὶ βρῆκε μέσα στὸ σπίτι του τὸ γέρο.

— Φέρε τσίπουρο καὶ καφὲ στὸ μουσαφίρη, λεει τῆς γυναίκας του.

— Εὐχαριστῶ, πῆρα κι' ἀπ' τὰ δυό, ἀποκρίνεται ὁ ξένος.

Ὕστερα ρώτησε τὸ γέρο τί φαΐ θέλει, γιατὶ ἔτσι τὸ συνήθιζαν στὸ σπίτι τους, κι' ὁ γέρος ζήτησε νὰ τοῦ ψήσουν τὸ παιδί τους ποὺ εἶχαν στὴν κούνια.

Τότε κι' οἱ δυό τους, χωρὶς νὰ διστάσουν, πῆραν τὸ παιδί τους τῶσφαξαν καὶ τῶβαλαν στὸ φοῦρνο νὰ ψηθῆ.

Ἀλλὰ μόλις σὲ λίγο ἄνοιξαν τὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ τὸ βγάλουν, τί νὰ ἰδοῦν ;

Εἶδαν τὸ παιδί τους ὁλοζώντανο νὰ κρατάη μιὰ σακκοῦλα γεμάτη φλωριά.

Πῆγαν τότε χαρούμενοι γιὰ νὰ τὸ ποῦν τοῦ γέρου, ἀλλὰ ὁ γέρος εἶχε γίνει ἄφαντος.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔζησαν εὐτυχισμένοι καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἔκαναν καλὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ σοὺς δυστυχισμένους.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΣ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΗΣ !

Ἕνα ζευγάρι Μασσαλιωτῶν πηγαίνει στὸ Παρίσι γιὰ ἐπιθεώρησί του καὶ πρόκειται νὰ δώση δεῖπνο σὲ μερικοὺς Παρισινοὺς φίλους. Ἡ γυναῖκα λέει στὸν ἄνδρα :

— "Ἀκουσε ! Ὅταν μιλᾶς, ἄρησε τὴ συνήθεια ποὺ ἔχεις νὰ λὲς ὑπερβολές ! Οἱ Παρισινοὶ θὰ σὲ κοροϊδεύουν. Μόλις θὰ σ' ἀκούσουν νὰ λὲς ὑπερβολές, θὰ βάζω τὸ χέρι μου στὰ μαλλιά μου, καὶ ἐσὺ θὰ καταλαβαίνης νὰ σταματᾶς ἐγκαίρως.

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους λέει στὸν Μασσαλιώτη μας :

— "Ἀκουσα πὼς ἐχτίσατε ἕνα ξενοδοχεῖο στὴ Μασσαλία. Καὶ φαίνεται πὼς εἶνε πολὺ μεγάλο κι' ὡραῖο.

— "Ὤ, ναί ! εἶπε ὁ Μασσαλιώτης. Εἶνε τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν ὑπάρχει παρόμοιο στὸ Παρίσι. Ἔξαφνα, ἡ τραπεζαρία του ἔχει πενῆντα μέτρα μῆκος....

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ παρατηρεῖ πὼς ἡ γυναῖκα του ἔβαλε τὸ χέρι της στὰ μαλλιά της, καὶ προσθέτει :

— . . . . καὶ ἕνα μέτρο φάρδος !...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Ὁ συγγραφεὺς Ν. κατόρθωσε σὲ μιὰ μέρα νὰ διπλασιάση τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀναγνωστῶν του.

— Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό ;

— Ἀπλούστατα.... παντρεύτηκε !...